

5. Gäller detta även om man kan räkna med frigivning inom överskådlig och rimlig tid, men den berörde då först måste genomgå behandling för sitt narkotikaberoende och först efter att ha erhållit en mer kvalificerad skol-examen kommer att kunna ta anställning?
6. Skall artikel 14 i beslut nr 1/80 tolkas så, att en förändring som har skett efter det senaste myndighetsbeslutet och som är till den berördes förmån, och som skulle innebära att någon inskränkning enligt artikel 14 i beslut nr 1/80 inte längre fick ske, fortfarande får beaktas under domstolsförfarandet?

Överklagande, ingivet den 7 januari 2003 av Matratzen Concord GmbH, tidigare Matratzen Concord AG, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen, har meddelat den 23 oktober 2002 i mål T-6/01: Matratzen Concord GmbH, tidigare Matratzen Concord AG mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller).

(Mål C-3/03 P)

(2003/C 70/06)

Matratzen Concord GmbH har den 7 januari 2003 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen, har meddelat den 23 oktober 2002 i mål T-6/01: Matratzen Concord GmbH, tidigare Matratzen Concord AG, mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller). Klaganden företräds av Wolf-W. Wodrich, Rechtsanwalt, Huyssenallee 58-64, D-45128 Essen, med delgivningsadress i Luxemburg, biträdd av patentjuristerna Zenz, Helber, Hosbach & Partner, Huyssenallee 58-64, D-45128 Essen.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 23 oktober 2002 i mål T-6/01⁽¹⁾,
- återförvisa den andra partens invändning till överklagandenämnden av den 21 april 1998 (harmoniseringsbyrån – ärende nr B 32500),
- förplikta harmoniseringsbyrån och den andra parten vid förfarandet i överklagandenämnden att ersätta de rättegångskostnader som har uppkommit vid invändningsenheten och överklagandenämnden vid harmoniseringsbyrån samt i första instans och i förevarande mål om överklagande.

Grunder och huvudargument

- Överträdelse av artikel 8.1 b i förordning nr 40/94. Det sökta varumärket, MATRATZEN markt CONCORD, som består av en bild och tre ord och varumärket som har påståtts utgöra hinder mot registrering, MATRATZEN, är inte förväxlingsbara, utan helt olika. Förstainstansrätten har inte grundat sig på helhetsintrycket av varumärkena vid sin bedömning och därmed inte respekterat grundprinciperna i domstolens dom i mål C-251/95, Sabèl. Att fastställa att endast ordet MATRATZEN är utmärkande för det sökta varumärket, strider mot allmänna principer och allmän erfarenhet.
- Överträdelse av principen om fri rörlighet för varor (artiklarna 28 och 30 EG). Invändningen med hänvisning till det äldre varumärket utgör missbruk av en formell rättighet. Förstainstansrätten har inte tagit ställning härtill i tillräcklig utsträckning.

⁽¹⁾ EGT C 19, 2003.

Överklagande, ingivet den 13 januari 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, första avdelningen, har meddelat den 25 oktober 2002 i mål T-5/02: Tetra Laval BV mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-12/03 P)

(2003/C 70/07)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 13 januari 2003 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, första avdelningen, har meddelat den 25 oktober 2002 i mål T-5/02: Tetra Laval BV mot Europeiska gemenskapernas kommission⁽¹⁾. Klaganden företräds av Michel Petite, Anthony Whelan och Per Hellström, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva förstainstansrättens dom av den 25 oktober 2002 i mål T-5/02, Tetra Laval BV mot kommissionen,
- förplikta Tetra Laval BV att ersätta rättegångskostnaderna.

*Grunder och huvudargument***1. Felaktig rättstillämpning avseende normerna för beviskrav och domstolsprövning**

Kommissionen gör gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning i två avseenden som står i samband med varandra:

1. Den norm för domstolsprövning som har anförts av förstainstansrätten är självmotsägande och oförenlig med såväl artikel 230 EG som artikel 2 i koncentrationsförordningen (²).
2. Vid tillämpningen av nämnda norm för domstolsprövning har förstainstansrätten genom att granska kommissionens administrativa rättsakter, och i synnerhet genom att ersätta kommissionens bedömning med sin egen i ett flertal centrala frågor, överträtt gränsen för vad som ankommer på gemenskapsdomstolarna.

Kommissionen gör gällande att förstainstansrätten har motsagt sig själv genom att utge sig för att tillämpa en norm för prövningen som avser uppenbart oriktig bedömning, medan den i själva verket har tillämpat en annan norm.

Kommissionen gör också gällande att de beviskrav som ställdes av förstainstansrätten i den överklagade domen överskred normen för prövning av gemenskapsrättsaktens lagenlighet. Gemenskapsdomstolarna är enligt artikel 230 EG behöriga att granska lagenligheten av institutionernas rättsakter. Kommissionen anser att förstainstansrätten, även om den hänvisade till en uppenbart oriktig bedömning, i själva verket märkbart höjde nivån på de beviskrav som ställs på kommissionen, för att denna skall kunna förbjuda en koncentration av typen konglomerat, och att förstainstansrätten därigenom överskred gränsen för vad som gäller vid granskning av lagenlighet. Förstainstansrätten sökte i själva verket tillämpa en norm baserad på ett krav på kommissionen att övertyga förstainstansrätten snarare än på nödvändigheten för sökanden att påvisa ett felaktigt handlande eller en felaktig rättstillämpning, eller en uppenbart oriktig bedömning från kommissionens sida. Tillämpningen av denna norm ledde till att förstainstansrätten lagstridigt ersatte kommissionens bedömning med sin egen.

2. Felaktig rättstillämpning genom begäran att kommissionen skulle bedöma vilken verkan ett visst beteende av rättsstridig karaktär hade på koncentrationens benägenhet att skapa hävstångseffekter, och att kommissionen skulle beakta rent beteendemässiga korrigerande åtgärder – överträdelse av artiklarna 2 och 8 i förordningen

Kommissionen gör gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning och överträtt, i synnerhet, artiklarna 2

och 8 i förordningen genom att kräva att kommissionen skall beakta verkan av ett visst beteendes rättsstridiga karaktär och göra en bedömning av löften att inte göra sig skyldig till missbruk såsom tänkbara korrigerande åtgärder.

Förstainstansrättens tolkning strider också delvis mot allmänna principer i gemenskapsrätten (likabehandlingsprincipen och presumptionen om att någon är oskyldig). Förstainstansrätten har förvanskat beslutets (?) innehåll då den dragit sina slutsatser. Resultatet av dessa felaktiga rättstillämpningar har genomsvyrat förstainstansrättens hela bedömning av beslutet och har påverkat utgången av föreliggande mål. Följaktligen skall domen upphävas.

3. Felaktig rättstillämpning genom att inte bekräfta kommissionens definition av marknaden för SBM-maskinerna såsom specifika produktmarknader för slutanvändare

Kommissionen gör gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning och överträtt, i synnerhet, artikel 2 i koncentrationsförordningen genom att fastslå att [i] det omtvistade beslutet tillhandahålls nämligen inte tillräckliga bevis för att motivera definitionen av särskilda undermarknader bland SBM-maskinerna beroende på slutlig användning och att[d]e enda undermarknader som skall beaktas är följaktligen dem för maskiner med liten och stor kapacitet.

4. Felaktig rättstillämpning genom att inte bekräfta kommissionens slutsats att Tetras dominans inom kartong förstärks – överträdelse av artikel 2 i koncentrationsförordningen, förvanskning av de faktiska omständigheterna och underlåtenhet att beakta kommissionens argument

Kommissionen gör gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning genom att fastställa att de omständigheter som åberopats i det omtvistade beslutet inte ... på ett rättsligt övertygande sätt [visar] att verkningarna av den modifierade koncentrationen på den ställning som innehas av Tetra, främst på marknaderna för aseptisk kartong genom att Sidel elimineras som potentiell konkurrent, skulle vara av sådan art att villkoren i artikel 2.3 i förordningen uppfylls.

Beslutet grundades på en analys av horisontell typ avseende eliminerande av möjlig konkurrens. Tetra har en starkt dominerande ställning på kartongmarknaden, med en marknadsandel på mer än åttio procent för aseptisk kartong. Konkurrensen är således redan allvarligt försvagad. De huvudsakliga hoten mot Tetra vad avser förpackning av känsliga produkter i kartong finns utanför kartongmarknaden, och då mest märkbart på den växande PET-marknaden, inom vilken Sidel har en

ledande ställning, med en marknadsandel på sextio procent för samtliga SBM-maskiner räknat i kapacitet. Genom att köpa Sidel eliminerade Tetra det starkaste oberoende konkurrensstrycket, vilket kom från den största leverantören inom PET-området, och Tetra skulle därigenom stärka sin dominerande ställning inom kartong.

(1) EGT C 68, 16.3.2002, s. 19.

(2) Rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 395, 30.12.1989, s. 1; svensk specialutgåva, annex, s. 16).

(3) Kommissionens beslut K(2001) 3345 slutlig, av den 30 oktober 2001 att förklara en företagskoncentration oförenlig med den gemensamma marknaden (ärende nr COMP/M.2416 – Tetra Laval/Sidel).

Överklagande, ingivet den 13 januari 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, första avdelningen, har meddelat den 25 oktober 2002 i mål T-80/02: Tetra Laval BV mot kommissionen

(Mål C-13/03 P)

(2003/C 70/08)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 13 januari 2003 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, första avdelningen, har meddelat den 25 oktober 2002 i mål T-80/02 (1): Tetra Laval BV mot kommissionen. Klaganden företräds av Michel Petite, Anthony Whelan och Per Hellström, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva förstainstansrättens dom av den 25 oktober 2002 i mål T-80/02,
- förplikta Tetra Laval BV att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen antog den 30 oktober 2001 ett beslut i enlighet med artikel 8.3 i koncentrationsförordningen (2), genom vilket den anmälda koncentrationen mellan Tetra Laval SA, ett helägt dotterbolag till Tetra Laval BV (nedan kallat Tetra) och Sidel SA förbjöds (nedan kallat beslutet om oförenlighet) (3).

Eftersom koncentrationen redan var genomförd avgav kommissionen ett meddelande om anmärkningar, vilket bemöttes av Tetra, samt höll ett förhör för att kunna anta ett beslut om lämpliga åtgärder för att återupprätta förutsättningarna för en effektiv konkurrens i enlighet med artikel 8.4 i förordningen. Den 30 januari 2002 antog kommissionen ett sådant beslut (nedan kallat uppdelningsbeslutet).

I enlighet med artikel 1 i uppdelningsbeslutet skall Tetra "avhända sig Sidel ... i enlighet med bestämmelserna i bilagan till detta beslut". I punkt 1.5 i bilagan förpliktas Tetra att avyttra hela sin andel i Sidel. I punkt 4.1 i bilagan fastställs en tidsfrist inom vilken transaktionen skall vara avslutad.

Tetra förde genom separata ansökningar talan om ogiltigförklaring av såväl beslutet om oförenlighet (Mål T-5/02) som uppdelningsbeslutet (T-80/02). Förstainstansrätten meddelade dom i båda målen den 25 oktober 2002.

Förstainstansrätten ogiltigförklarade beslutet om oförenlighet i sin dom i mål T-5/02.

I sin dom i mål T-80/02 (nedan kallad den överklagade domen), konstaterade förstainstansrätten att koncentrationen verkligen hade genomförts och att den naturliga följden av beslutet om oförenlighet var att företa en uppdelning av de företag som ingick i koncentrationen. Den tillade att antagandet av ett uppdelningsbeslut förutsätter att det föregående beslutet om oförenlighet är giltigt. Om beslutet om oförenlighet förklaras ogiltigt förlorar följaktligen beslutet om uppdelning all rättslig grund. Förstainstansrätten drog slutsatsen att eftersom den genom domen i mål T-5/02 hade ogiltigförklarat beslutet om oförenlighet, så skulle talan om ogiltigförklaring av uppdelningsbeslutet bifallas, utan att Tetras övriga grunder behövde undersökas.

Kommissionen har i ett flertal rättsfrågor överklagat förstainstansrättens dom i mål T-5/02. Om detta överklagande skulle leda till att förstainstansrättens dom i det målet upphävdes, så skulle förstainstansrättens dom i mål T-80/02 vara baserad på en förutsättning som innefattar en felaktig rättstillämpning, nämligen ogiltigheten av beslutet om oförenlighet. Liksom ogiltigförklaringen av beslutet om oförenlighet var enda grund för ogiltigförklaring av uppdelningsbeslutet, skall ett upphävande av domen om ogiltigförklaring av förstnämnda beslut medföra ett upphävande av den dom genom vilken det sistnämnda beslutet ogiltigförklarades.